
Premi Viola

Tots sants

Autor: Joan Armengol i Puig

Novembre beu del gris i s'emborratxa
i perboca robins a la senalla,
cala foc el capvespre a la finestra
fent teieres fumoses i escarlata.
Ha fugit la claror, sola, sense esma,
i n'apaga un balast de fulles rosses,
fa un manyoc fonedís amb la tendresa
com aigua entre les mans. Pètals de rosa
morents impregnen l'ull i la nineta.
Romp un iris de jaç i boira fada
en un llit de col·liris i gaubança
com banderoles de paper de festa.
S'estossina almoiner -derroc de calma-
un borrim de frisança prou modesta.

Escorrim i resquícies i misèries
i tornaveus de temps, hores incertes,
i records i deixies de poemes
que m'han llescat la sang i les artèries.
I en acabat, potser, romandrà el dubte
de si vaig ser feliç i si vaig viure;
m'he tatuat als ossos i a les venes
la lletra del que en diuen existència
i si resta una veu que m'anomeni
-quan ja no hi sigui i no ho pugui veure-
que la resposta sospesi el silenci.
I el no res convertit en llum de lluna,
que entela el blau d'un cel que no puc heure,
n'escrigui l'epitafi en la nit bruna.

Hi són, avui, els que no hi són, els sento,
els veig i els visc molt dintre meu i en mi,
m'han fet i no seria jo, pressento,
si no fossin, avui, tan vius en mi,
I estimo la petjada que deixaren,
segueixo pel reguer que m'han traçat
i maldo, esperançat, torna a reveure'ls
que hi són els que no hi són... no m'han deixat.
I visc en l'esperança que em peixaren
i en la fe, preada, que m'han llegat,
que visc en la certesa del viatge
i la promesa de l'eternitat.

Un dia no hi seré, un dia
quan tot es fongui, tot, serè
i m'enxarxi un vel d'oblit, la vida,
i m'aculli la mort, en cast recer,
i m'assossegui el dol de les parpelles
i les apagui, dolçament, un tel,
quan tot ho deixaré, un dia,
en caure sobre meu el blau del cel,
i em convertiré en oblit, un dia,
i Ell - ho sé - m'acollirà fidel.